

Ideologia d'estar per casa

written by Jaume Gras i Bartrolí | 24 de juny de 2025

Francament, es fa difícil destriar la naturalesa del tipus de feixisme imputat a la senyora Orriols per l'autonomisme militant que es regira des de la cova per mantenir el règim. Ja no n'hi ha prou a dir-los carlins, trabucaires, pagesos o senzillament "sembls massa catalana". Ara són més "valents" i van tots a una.

Arribar al feixisme per relacionar el govern de l'autonomia amb Alí Babà després d'irregularitats amb tants o més indicis que les del PSOE, no és suficient per denigrar, al contrari. Tampoc per parlar clar i col·locar l'autonomisme on li pertoca i molt menys per connectar el discurs polític actual amb la història i no amb el passat tan recurrent i manipulador que gasten els instal·lats. Cada cop hi ha més gent que constata que no hi ha motius per a tanta insídia per estar en contra d'una ideologia religiosa autoritària que en molts indrets és l'equivalent a la Santa Inquisició dels segles XV i XVI de la Corona de Castella.

El llistó marcat a Catalunya des del maig 1937 quan els estalinistes van fer desaparèixer a Andreu Nin –també per feixista– per no seguir la corda dels "oficials" va servir per elaborar un d'aquells paradigmes que a la Catalunya gestada abans de l'arribada dels Borbons no marxen ni amb sulfumant.

L'antifeixisme serveix ara per a tot, tal com li servia al Dictador d'abans, el comunisme. Rebien fins i tot els socials cristians. Un embolic descomunal.

Jo comprenc que dir parrac el hijab i altres peces pot semblar xocant i escandalitza les oïdes d'un Parlament fleuma i bàsicament declaratiu com és el del Parc. A l'oasi que era i ja no és, ni serà. Entenc també que es puguin empenyar els qui apliquen aquesta tirania a les dones, senzillament per ser

dones. Costa d'entendre que un malnom com aquest comporti la llufa de feixista el segle XXI en un hemicicle de macramé que utilitza eufemismes com el 3% per no dir-se entre ells lladregots. És inaudit i ridícul. Ja es veu que no dur enlloc. És propi d'una societat hipòcrita i molt desorientada.

Sorprèn a més perquè qui assenyala ho fa sobretot per protegir-se amb una cortina de fum per tapar les contradiccions del *bonisme* fanàtic, de les mentides al descobert de l'autonomisme sense esperança i de la corrupció amb la pobresa i la desampara en nom de la beatitud. El pitjor pecat.

En el front polític actual, que no és altra cosa que una pinya per mantenir els avenços i les bestretes del règim, fa gràcia que cremi les seves naus virtuals mostrant tanta inconsistència i més aviat estupidesa en una defensa indirecta a l'opressió de les dones camuflada per la infumable retòrica de la llibertat de la tradició i de culte. Jo crec que més aviat és mandra i sobretot càlcul. Encara sort que no tenim cultures antropòfagues a casa nostra perquè amb l'excusa de la tradició hi hauria molta més gent en risc.

Hi ha fets objectivables que no són les "percepcions" tan infantils dels instal·lats. L'alcalde de Ripoll defensa a les dones iranianes amb la seva lluita contra l'edat mitjana perquè amb una mirada àmplia, tan sa val on es produeixi una agressió intolerable; si a Terrassa, a Manlleu o a Teheran. Els drets universals ho són tant li fa on es conculquin, sobretot si ho són, i no actituds partidistes o *ocurrentials*. Si no responen a una ideologia de tocador. És un feminisme combatent i arriscat en la línia de les dones iranianes, perquè existeix i ella no s'ha inventat res. És l'opció que als nostres, a la majoria de forces de la Dinamarca del Sud d'Europa, ves per on, no els fa ni fred ni calor. Una línia de combat que potser els commou quan hi ha alguna noia assassinada per la guàrdia moral. Això sí, sovint silenciosament, amb compungiment i mirant de reüll.

Són aquests que practiquen una ideologia de plantilla autonòmica, és a dir, d'estar per casa. Dels que es veuen ben valents atacant els més propers que són més *calladets* i els que acaten tot el que diu aquest còctel insuportable de NO-DO i PRAVDA cada dia. Aposten per la línia integrista per parar la mà del vot i altres regalies de les noves comunitats establertes a Catalunya massivament des de fa poc més de cinc lustres.

Aquests altres catalans que deia en Candel, els hi costarà més això d'integrar-se. El diari monàrquic per excel·lència ja demanava que caldria un nou Candel per la nova fornada. No tenen límit.

Els hi costarà tant integrar-se que els nostres ja tiren pel dret i han vist que és més còmode fer concessions encara més gràcils que les que es van fer els anys 60. Extraordinari. Cal ser un mestre de l'estultícia per deixar-te entabanar novament una situació d'aquesta mena en un país que es troba a la intempèrie política. Fer-ho i afirmar que ets sobiranista és senzillament una farsa.